

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **A.G.**
státní příslušnost Ukrajina

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 21. 6. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-307/ZA-ZA11-LE27-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-307/ZA-ZA11-LE27-2018 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Bárty** se určuje částkou **6 800 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) z důvodu, že žadatel opustil bez povolení správního orgánu Pobytové středisko Havířov a neoznámil správnímu orgánu adresu, kde se bude zdržovat. Od 16. 5. 2018 není správnímu orgánu známo místo pobytu žadatele. A dále, že s ohledem na dosud zjištěný stav věci nelze o žádosti rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
2. V zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 22. 6. 2018 (na poštu podáno poslední den lhůty dne 21. 6. 2018) byla podána blanketní žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Žalobce v žalobě požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ladislava Bártu a dále požádal o přiznání odkladného účinku. Krajský soud usnesením ze dne 12. července 2018, č.j. 62 Az 19/2018-18 žalobě nepřiznal odkladný účinek a usnesením ze dne 31. července 2018, č.j. 62 Az 19/2018-27 vyhověl žádosti a ustanovil mu právního zástupce. Ustanovený advokát v zákonné lhůtě doplnil žalobu o žalobní bod nesprávné aplikace ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu. Uvedl, že závěr o tom, že nelze zjistit místo pobytu žalobce byl zcela předčasné a postup nepřezkoumatelný. Z obsahu spisu bylo možné zjistit „domovskou“ adresu, kterou jako místo svého pobytu v minulosti uvedl a kde žil poměrně standardním způsobem života před svojí žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však neučinil žádné kroky k ověření toho, zda pobytovou adresu žalobce skutečně nelze zjistit. Advokát dále poukázal na znění ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, které je obdobné ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu, přičemž k ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že nelze ztotožnit nemožnost zjistit místo pobytu žadatele s neznalostí místa pobytu žadatele. Je povinností správního orgánu vyvinout určité úsilí pro zjištění event. nemožnosti zjištění místa pobytu žalobce, přičemž ze správního spisu vůbec nevyplývá, jakým způsobem žalovaný k této své povinnosti přistoupil. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný k žalobě dne 28. 6. 2018 a ze dne 10. 8. 2018 uvedl, že ve výzvě k poskytnutí k žádosti o MO, ve spodní části je text, dle kterého žadatel převzal poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu, převzetí podepsal svým podpisem. V poučení, které převzal v jazykové mutaci, jsou také uvedeny instrukce k pobytu v pobytovém středisku a je zde stanoveno, že po splnění podmínek zákona o azylu jej může žadatel opouštět. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je žadatel povinen oznámit písemně Správě uprchlických zařízení a uvést délku takového pobytu mimo středisko a adresu, na které se bude zdržovat. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než tři dny je opět povinen oznámit Správě uprchlických zařízení nejméně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska. Pobytového středisko dále může opustit na 10 dnů či nad 10, resp. 25 dnů, avšak v tomto případě musí písemně požádat na pracovišti OAMP. Opuštění pobytového střediska řeší § 82 zákona o azylu. Z evidenční karty žadatele vyplývá, že povolení k opuštění pobytového střediska v Havířově měl ze strany Správy uprchlických zařízení od 26.4.2018 do 29.4.2018. Dne 30.4.2018 se do pobytového střediska vrátil, toto opět opustil, avšak již svévolně bez povolení, dne 9.5.2018, svévolný odchod a příchod praktikoval opakovaně v měsíci květnu 2018 a je zřejmé, že dne 16.5.2018 opět svévolně pobytové středisko opustil a vrátil se do něj až 4.6.2018.

4. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 6. 4. 2018 ve 23:30 hodin podal v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11. 4. 2018 žádost doplnil o údaje, že je národnosti ukrajinské, bez politického přesvědčení, nijak politicky aktivní, je svobodný, do ČR přicestoval za matkou, která se v ČR vdala. Od roku 1993 měl trvalý pobyt na území ČR a od té doby v ČR žije, ale v době 1996 až 2001 žil v Itálii. Při pohovoru k žádosti dne 11. 4. 2018 dále uvedl, že na Ukrajině nemá žádné příbuzné, trvalý pobyt v ČR byl zrušen asi v r. 2014 z důvodu páchaní trestné činnosti. Celkem ve vězení strávil asi 10 let. V ČR má snoubenku, která žije na adrese O., Š. 778/18, on nyní bydlí u matky a jejího manžela na adrese P. K. 2697, M. O. Na Ukrajinu se nechce vrátit, nemá k ní žádný vztah. Dále ve spise založeny úřední záznamy a to ze dnů 24. 4. 2018, 9. 5. 2018, 23. 5. 2018, o opakovaném opouštění Pobytového střediska v Havířově a o jeho neznámém dalším pobytu, v období měsíců duben až červen 2018.
5. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.
6. V dané věci je nesporné, že žalobce opouštěl v měsících duben až červen 2018 opakovaně vždy na několik dní Pobytové středisko Havířov, aniž by tuto skutečnost oznámil, jak mu ukládá ustanovení § 82 zákona o azylu, či mu to žalovaný povolil za podmínek daných v ust. § 82 zákona o azylu. Nicméně z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl adresu své matky, na které se on zdržuje i adresu své snoubenky.
7. Obsah správního spisu nevypovídá o iniciativě žalovaného zjistit adresu, na které se žalobce v době odchodu ze zařízení zdržoval. Soud přisvědčil žalobě v tom, že jak z rozhodnutí tak i z obsahu správního spisu nevyplývá, jakým způsobem žalovaný zjišťoval místo pobytu žalobce, když pro shodnost znění § 33 písm. b) zákona o azylu (soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany) s odvoláním na soudní judikaturu není možné ztotožnit nemožnost zjištění místa pobytu s neznalostí pobytu žadatele. Navíc v dané věci se přímo nabízí místo, kde žadatel se mohl zdržovat, a to buď na adrese P. K. 23, O., u matky, nebo na adrese snoubenky. Žalovaný, jako součást ministerstva vnitra, pod které spadají všechny složky policie, je určitě schopný si najít prostředky, jak si ověřit v takovém případě pobyt žadatele minimálně na adresách, které žalobce sám v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl.
8. Dále soud s odkazem na citaci ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu uvádí, že nestačí pouhá nezjistitelnost místa pobytu, ale současně musí být splněna i podmínka, že dosud zjištěný stav věci nestačí k rozhodnutí o žádosti. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaný kromě údajů z žádosti měl i výstup z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve spise nejsou toliko žádné zprávy o situaci v zemi původu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nekonstatoval, jaké skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé mu ještě scházejí. Pokud snad by se jednalo ještě o informace o zemi původu, pak tyto nejsou závislé na informacích získaných od žalobce, naopak

žalovaný, dle poznatků soudu z jeho četné rozhodovací činnosti, má těchto informací dostatek. Soud ve vztahu k této podmínce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

9. Jen pro úplnost soud s odkazem na ustanovení § 82 zákona o azylu [(1) Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen písemně oznámit ministerstvu opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin. V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat, a délku pobytu mimo pobytové středisko. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 3 dny je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu nejméně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska. (2) Žadatel o udělení mezinárodní ochrany hlášený k pobytu v pobytovém středisku může toto středisko opouštět na dobu nejdéle 15 dnů v kalendářním měsíci. (3) Ministerstvo může povolit opuštění pobytového střediska na další dny v kalendářním měsíci nad dobu stanovenou v [odstavci 2](#), nebrání-li to řádnému provádění řízení ve věci mezinárodní ochrany, a pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se na oznámené adrese bude zdržovat alespoň 15 dní. (4) V případě nedodržení oznámené nebo schválené délky opuštění pobytového střediska může být žadateli o udělení mezinárodní ochrany pobytovým střediskem v souvislosti s možnostmi tohoto střediska zajištěna náhradní forma ubytování na dobu nezbytně nutnou. Platnost oznámení podle [odstavce 1](#) a povolení opuštění pobytového střediska podle [odstavců 2, 3 a 5](#) zaniká návratem žadatele o udělení mezinárodní ochrany do pobytového střediska.] zdůrazňuje, že toto ustanovení s porušením pravidel pro odchod z pobytového střediska nespojuje možnost zastavení řízení, toliko nabízí takové jednání považovat za přestupek s možností uložit sankci ve formě pokuty dle § 93 odst. 3, písm. m) zákona o azylu.
10. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a rozhodl bez jednání. Dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu uvedeném v odstavci 8 tohoto rozsudku.
11. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalobce žádné náklady řízení neúčtoval a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.
12. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 31. července 2018, č. j. 62Az 19/2018-17 přiznal soud podle § 35 odst. 8 s.ř.s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, sestávající ze dvou úkonů právní služby - příprava + převzetí zastoupení, sepsání doplnění žaloby dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění (tj. dvakrát po 3 100 Kč, celkem **6 200 Kč**, dva režijní paušály dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, tj. dvakrát po 300 Kč, tj. **600 Kč**). Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Dle ustanovení § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s odměnu ustanovenému advokátovi platí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 15. 8. 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně